

ond blod. Gustaf den IV Adolph var så
ond, när han blev fäst tages, att han
sprängde bara grönkagallan. Jag kan
ett om man kastar en baka grönkagallan
af kraftigt på kammaren Svartskjutsa.
1026. Det är vift ike riktigt eller be-
ligt att vara uprättad, men ett att uprättad
tillstånd, för öfrar människans sådana mord-
ninges, vilka kan för bitit ängstiga öf-
at. Vår jager den naturliga människans
"Jag var ike för min hette", men att

människan verkligen träs i ett moraliska
använd för för denna djerviska praxis
det bevisas den förslagen i respekt
met, eller den bevisas som följer följa
på en sådan öfverettning. Med dess
negativa förhållan i viljan kan ingen
saga, att "kan ike var för sin hette", ja
kort svarsen uttrycks till handling.
och det finnes ingen psykiska grund, kan
före ett mord i brådskande, skall vara
ansett med mindre straff, än det som
skett med berättad mord.

1027. Man kan förmodligen gäta ut
ifrån den afstöt, att en människas i
uprättad tillstånd ike är vis på sin egen
ike har tid att betänka sig, ike är i stånd
att bruka förnuftet rätt. kan därför

komma på viljan, och betagas minniskan
förnuftet rätt bruk. Men om minniskan
ike har tid, att betänka sig, när han blir
ond: ja kan hon dock god tid, att betänka
sig, för är hon blir uprättad. kan hon
god tid att betänka, vilken insat-
är hennes dödsfiende, vilken hem-
kund kan var ett besvärg, vilken
fiende kan bös mest fruktas att
hon detta ike gör, det måste bli en
ny egen skuld!

1028. Vredens är ike för att uprättad
Den är ike någon hemlig Dabjan
som den naturliga människans ike
kan finna. Känner kan sin rätt-
lighet, sin benägenhet till vreden för
det hennes egen skuld, om ike i tid
tar sig till vreden för denna fiende till
känner själs lugn. Men saken är den
na: den naturliga människans bryr
sig ike om, att strida emot sin
kättsliga lustar och begärelser och på
dessa grund för kan ofta vilja "offen-
ligt" för sin egen vardsläkt.

1029. Det förhåller sig på samma
sätt med ett mord, begått i fyllda
mängder jager, jag vifte ike kan jag

Från hvar en af dessa två begrepp
Först och främst är det den så kallade "acti-
vitet" hvar en af dessa är mäktig, att
föregå och draga begreppet till sig till sin
vetenskap. Aktivitet och passivitet, äro
begrepp, som lydhärliga hvarandra.
Om den ligen. Meniskien förhåller sig
"pure passive" i andvårdslöshet, på hvar
sinn. Om attagandet af nåden. Men
det är många tankar, som för tiden, som
passiva, att om attagandet af nåden är "ellens-
vetenskap, och detta för mycket frihet i
icke om attagandet, eller förkastandet
af nåden, anser vara en fri vilja yttring
af viljan, frihet är antagen. För
kastandet, på sinne den afviken vara anta
ningen i om attagandet. Men hela denna af-
sikt beror på att misshägnande af viljan
förhållande till passionerna. Då repor-
terarna tala om viljan på ena
den objectiva viljan som af Martinus
kallas den förnustiga viljan, som enligt
Martinus alltid vill det goda och för-
nustiga. Men det är nu på flera ställen
i denna afhandling uttryckt att denna
vilja för alltid i ett passivt förhållande
till passionerna. Och den följer att
både om attagandet, och förkastandet
af nåden, bero af en rådande passion.

Meniskien vilja är således passiv
både i om attagandet och förkastandet
det af nåden. Och detta förhållande
har man icke kunnat begripa.
Men nu kommer just det in på detta som
viljan begrepp, som ett dräpning om att
Luther. Om friheten i viljan alltså
lydhärlig i andliga ting, huru kan då
Meniskien vara ansvarig för sin
handlingar? Svaret! Ansvarig heter
stärkes sig till hela fröken af men-
skans personlighet. Icke blott den delen
af Meniskien, personlighet, som är bero-
ende af den objectiva viljan, utan även
viljan = nervulighet, eller förnustiga
den delen af Meniskien, viljan är bero-
ende af den subjectiva viljan, som är and-
ligt. Martinus icke vill erkänna
samt viljan som egen väsendliga vilja
han icke vill vara ansvarig för sin med-
vilja som är and. Men då, Martinus
och alla andra fristående vilja
bättre således deruti att de icke kunna
taga den andra viljan på sitt ansvar.
Men då den objectiva viljan, viljan
afviken mäktas förhållas i ett medveten-
de såsom sin egen väsendliga vilja
i alla passiva.

han i intet full vara active
och det är desubstantiv om stor bark. 6
gikur, att förneka Cantors begrepp för
intet: Medvetandet, chunnar det and
vara, dygden har Creaturet i den Hög-
liariska Filosofin, att göra MB i tankarne
hviitt till frunt, andt till gadt, andt
intet till något. Men denna falska
förmåga logika, mycket antitad af
förmåga tidens här hade, in nerst
af ständande omat. Tankelagarene
ty. Det första Munniprofessörskapet
omäkte hviitt vara hviitt, andt frunt
and, gadt, mäfte vara gadt, andt
teligens kin man ike ställa det ena i
det andra ställe: Man kan ike uten
den största förvillelse: begrepp på
stia att det högsta anda är det lägsta på
da. Det är falskt, att förstå flukt på
logiken, att påstå, att passivitet i
viljan är det högsta, mätt af activitet.
Ett förant härskande: logiken kan
ingen annan väg, än den desperata
fritänkare. Reformatorerna
vägrade ike göra något fall to
Moral i logiken

Reformen essentia och substantia
för ike förväslas, ~~eller~~ eller ansej
identiska. Vi hafva förut visat ar
lifo, minscipen, frunes omat Filofo
nas substantia, men Persönlighe
ten, frunes omat Filofofrens esen
tia, frunes omat Idelen-
det, frunes omat Filofofrens exis
tia. Nu är det väl klart af frunes
famn nedan är sagat om ansej
att den ike här till lifo frunes
uten till Persönlig hets. ~~Esse~~
~~de essentia~~ ~~frunes~~ ~~men~~ ~~de~~
målles ike kan begripa stielne
den excellens essentia och sub
tia, för ansej kan de hets bara an
arfflykten, såsom ett hättis vi
mäfte afvrid med gifva, att refo
matorerna ike vara så inafvade
uti metafysikens fina distink
ner, som förnare tidens filosofer
ne.